

Minster van Bijsterveldt,

Passend onderwijs! U spreekt over een label dat ten onrechte geplaatst wordt op een kind. Heeft u er ooit over na gedacht wat er allemaal met een ouder gebeurd als dit label geplaatst word. Graag wil ik u vertellen wat er bij mij gebeurde, al sinds mijn zwangerschap merkte ik dat het heel erg moeilijk was om contact te maken met mijn zoon. Na zijn geboorte bleef ook het feitelijke contact uit, ja hij lacht naar ons en noemde me later mama en ging prima praten. Maar alleen over dingen die hij belangrijk vond. Je begint je af te vragen wat je allemaal fout doe en je denkt dat je vast geen goede moeder bent omdat je gewoonweg geen contact krijgt met je eigen kind.

Toen in groep ½ (het derde jaar!) van de basisschool de juf schoorvoetend bij ons kwam of het mocht om onze zoon te laten bekijken door het school zorg team en later door een orthopedagoog gingen wij direct akkoord. Misschien lag het toch niet aan ons en was er wel iets anders aan de hand. Onze zoon bleek een autisme spectrum stoornis te hebben PDD-nos. Wat er dan door je heen gaat is onbeschrijfelijk, je bent boos (waarom mijn kind) bang (wat gaat de toekomst voor hem brengen) verdrietig (dit kind gaat een moeilijk leven tegemoet) en blij (het lag dus toch niet aan mij). Nadat het label geplakt is gaat het lange-lange wachten beginnen om een rugzakje aan te vragen. Voor ons was het gelukkig nog mogelijk om een rugzakje aan te vragen. Eindelijk aan begin van groep 4 kon hiermee begonnen worden aan het passend onderwijs aanbieden voor onze zoon. Wij zijn nu een half jaar verder en we zien hem met grote sprongen vooruit gaan en dat alleen omdat hem passend onderwijs geboden word binnen het regulierbasis onderwijs. We waren dus heel even blij, maar zoals het er nu uitgaat zien valt mijn zoon straks weer tussen wal en schip. Mijn zoon is gebaat bij veel structuur een rustig werkplek waar hij niet word afgeleid en 1 op 1 begeleiding om zich goed te kunnen ontwikkelen. Verder is het van het grootste belang dat hij tussen “normale”kinderen zit zodat hij een heleboel van de gedragsvormen die hij dus niet automatisch ontwikkeld, af kan kijken en dus straks misschien toch redelijk normaal kan functioneren. Maar alleen afkijken is niet genoeg er moet hem ook uitgelegd worden waarom de dingen gaan zoals ze gaan. De onderwijzer kan hem die aandacht niet geven. Dus alstublieft denk nog even na voordat u deze beslissing doorzet.

Vriendelijke groet,
Gerarda Mast-Aikema.

Trotse ouder van een geweldig (bijzonder) kind.